

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA DIN JURUL TĂU?

contacts

CALEIDOSCOPUL IUBIRII LUI DUMNEZEU

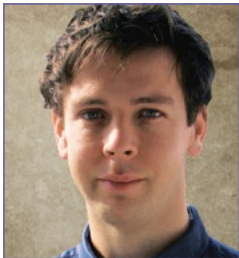
Stâlpul de susținere al
universului

Tufa de iasomie

O poveste de speranță

Arată recunoștință

Și pune în practică binele

NOTA EDITORULUI POVESTEA CELOR DOUĂ GHICITORI

Zilele trecute cineva mi-a trimis o colecție de ghicitori, după care mi-am dat seama că nu sunt prea bun la ghicitori. M-am gândit că ar trebui să exersez și m-am pus să testez răbdarea unora din jurul meu inventând ghicitori, unele mai bune decât altele. Iată una dintre ele: Ce au în comun un picnic în Wales, o floare de iasomie în Indonezia

și o vizită la un penitenciar din Filipine? (Ca de obicei răspunsul nu este dat imediat, așa că voi reveni cu el mai târziu.)

Să continuăm cu subiectul acestui număr al revistei – te-ai întrebat vreodată oare ce este în mintea lui Dumnezeu atunci când se gândește la tine? Nici unul dintre noi nu este suficient de bun, de generos sau de iubitor pe cât ar trebui și am vrea să fim. Realitatea este că egoismul și aroganța noastră ne fac de cele mai multe ori să nu ne atingem nici cele mai scăzute standarde ale noastre. Ți L-ai putea imagina cu ușurință pe Dumnezeu fiind sătul de nesfârșitele noastre prostioare. Și totuși, răspunsul la această ghicitoare este exact opusul: Cuvântul lui Dumnezeu promite că „bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață”.¹

Dumnezeu nu obosește cu noi fiindcă El este dragostea însăși.² El iubește lumea pe care a creat-o și ne iubește pe fiecare dintre noi în ciuda greșelilor noastre. De fapt, Dumnezeu ne iubește într-atât că L-a trimis pe singurul Său Fiu, pe Iisus, ca să devină ca unul dintre noi și să ne deschidă drumul spre viața veșnică dacă doar credem în El și Îl primim.³

În cursul activității Sale, Iisus a călătorit prin Galileea și Iudeea, i-a învățat pe oameni Cuvântul lui Dumnezeu, i-a vindecat pe cei bolnavi, le-a redat vederea celor orbi și chiar a înviat morții. El a demonstrat prin toate iubirea lui Dumnezeu pentru noi și dorința Sa de a ne vindeca atât spiritual cât și fizic, ceea ce continuă să facă până în ziua de azi. Este firea Sa să fie bun și să dăruiască fericire.

Deci, ce au în comun picnicul, floarea și vizita la penitenciar? Faptul că autorii acestor articole le-au trimis pentru acest număr al revistei, ca demonstrații ale iubirii lui Dumnezeu în viața lor. Sper să îți faci plăcere să citești despre ce li s-a întâmplat lor.

Samuel Keating
Editor executiv

1. Plângeri 3:22-23
2. Vezi 1 Ioan 4:8.
3. Vezi Ioan 3:16.

Noi îți oferim o varietate largă de cărți, materiale audio și video pentru inspirația și hrana ta sufletească.

Pentru comenzi te rugăm să ne contactezi la una din adresele de mai jos.

Adresa:

ContactS
în atenția lui: Christian
C.P. 129, O.P. 72
cod 032468
București

Email:

info@activated-europe.com

Web:

www.activated-europe.com

Editori	Samuel Keating
Tehnoredactare	Gentian Suçi
Traducere	Oana Toșu

© 2016 Activated.

Toate drepturile rezervate.
Toate versetele au fost citate din Biblia versiunea Dumitru Cornilescu, excepțiile fiind menționate explicit.

A-RO-MG-AM-181-X

Picnicul de prânz

DE CHRIS HUNT

ÎNTR-UNA DIN ACELE ZILE MINUNATE DE PRIMĂVARĂ CARE TE FACE SĂ CÂNȚI DE BUCURIE, eu și familia mea am făcut o ieșire la Bodnant, o faimoasă grădină botanică din nordul Wales-ului. Ne-a luat ore bune ca să explorăm cei 80 de acrii de pajiști și terase; ne-am îmbătat în cascada de culori și mirosurile de rododendron, lalele și liliac; am admirat speciile de arbori ce se întindeau să atingă cerul albastru, înconjurați din depărtare de munții Snowdonia.

Apoi a venit ora prânzului și ne-am așezat jos să ne savurăm sandvișurile cu brânză, șuncă și roșii.

Pentru acest sandviș ar trebui să spunem un cuvânt de apreciere lui John Montagu. El a fost un lord din amiralitatea britanică în secolul al XVIII-lea. Se poveștește că el, fiind prea ocupat ca să mănânce, le-a cerut servitorilor să-i aducă o bucată de carne între două felii de pâine, ca să poată mânca la birou. Titlul său formal era Earl of Sandwich și de aici a venit numele de „sandwich” (în engleză) – „sandviș”.

Pâinea este alimentul cel mai des menționat în Biblie. *Lehem*, cuvântul eвреiesc pentru „pâine” în Vechiul Testament, este folosit de 295 de ori. În Noul Testament, cuvântul grecesc este *artos* și este folosit de 98 de ori. Biblia vorbește despre pâine făcută din

făină, din orz, din secară, din fasole, din linte, din mei și chiar mana. Pâinile erau coapte pe pietre plate sau în tigăi de fier, probabil în cuptor; erau plate și tari sau ca niște prăjituri crescute.

„Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi” ne-a învățat Iisus să ne rugăm.¹ Bineînțeles că prin asta noi subînțelegem mai mult decât pâinea efectivă – poate „hrană” ar fi fost mai precis, atât din punct de vedere literal cât și figurativ. Noi nu ar trebui să trăim „numai cu pâine” ci „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”.²

Dumnezeu ne hrănește trupurile, mințile și sufletele. Modul cum se îngrijește El să ne dea toate cele necesare – atât fizic cât și spiritual – este încă un motiv pentru care să ne bucurăm.

✦ Tu faci să crească iarba pentru vite, și verdețuri, pentru nevoile omului, ca pământul să dea hrană: vin, care înveselește inima omului, untdelemn, care-i înfrumusețează fața, și pâine, care-i întărește inima. ✦
– Psalmul 104:14-15 ✦

CHRIS HUNT TRĂIEȘTE ÎN MAREA BRITANIE ȘI CITEȘTE REVISTA *ACTIVATED* (DUPĂ CARE SE TRADUCE REVISTA *CONTACTS*) DE LA PRIMUL NUMĂR DIN 1999. ■

1. Luca 11:3

2. Matei 4:4; Deuteronom 8:3

ARATĂ RECUNOȘȚINȚĂ

DE PETER AMSTERDAM, ADAPTAT

FIECARE DINTRE NOI ESTE UN RECIPIENT AL IUBIRII ȘI GRIJII LUI DUMNEZEU. Dacă ne dezvoltăm o atitudine de recunoștință față de Dumnezeu atunci ne dezvoltăm și o atitudine de recunoștință față de viață și față de tot ce ne aduce ea în cale. Când ne oprim un minut ca să privim în jur, când vedem păsările, cerul, priveliștea, florile, verdeța, când medităm asupra lucrurilor care ne plac – atunci dragostea pe care o avem și experiențele pe care le împărtășim cu alții, cu copiii noștri – descoperim o mulțime de motive pentru care să fim recunoscători. Nu este de mirare de ce există atât de multe pasaje în Biblie despre mulțumire și recunoștință.

Recunoștința ne ajută să ne concentrăm asupra tuturor lucrurilor minunate pe care le avem în locul lucrurilor despre care credem că ne lipsesc sau că nu le-am primit încă. Dacă recunoaștem că avem atât de multe și ne concentrăm atenția cu recunoștință asupra acestei abundențe, atunci deschidem ușa ca și mai multe din binecuvântările lui Dumnezeu să intre în viețile noastre, așa cum am avut și eu ocazia să trăiesc cu ceva timp în urmă, atunci când am început să filmez o serie de materiale video despre pildele lui Iisus.

Prima mea filmare nu a mers prea bine – a fost, de fapt, oribilă! Mi-a luat câteva ore bune în plus

decât anticipasem ca să termin filmarea, iar la final am fost cam dezamăgit de capacitatea mea oratorică. Însă mai târziu, când mă rugam despre cum au decurs lucrurile, am observat mai multe lucruri pentru care puteam să fiu recunoscător. Eram cu adevărat binecuvântat să pot studia acele pasaje și să pot împărtăși cu alții cuvintele lui Iisus din pildele Sale care să le schimbe viețile. Puteam fi recunoscător pentru echipamentul bun care îmi stă la dispoziție și pentru tehnologia care îmi permite să transmit mesajul – specific creștin – în lung și-n lat. Puteam fi recunoscător pentru credința mea care se înnoiește în fiecare zi prin studiul și pregătirea acestui

Cu cât îți exprimi mai mult recunoștința pentru ceea ce ai, cu atât mai multe lucruri vei avea pentru care să fii recunoscător. – *Zig Ziglar (1926-2012)*

Recunoștința deschide plinătatea vieții. Schimbă ceea ce avem în ceva suficient, chiar mai mult. Schimbă negarea în acceptare, haosul în ordine, confuzia în claritate. Poate schimba o masă într-un ospăț, o casă într-un cămin, un străin într-un prieten. Recunoștința dă sens trecutului nostru, aduce armonie în prezent și crează viziune pentru viitor.

– *Melody Beattie (n. 1948)*

Începe prin a-I mulțumi pentru ceva mic iar apoi adaugă în fiecare zi câte ceva la lista recunoștinței tale; vei observa că lungimea ei va crește minunat; și, în aceeași proporție, subiectele de bombăneli și nemulțumiri vor scădea, până când vei ajunge să vezi în toate câte ceva pentru care să fii recunoscător.

– *Priscilla Maurice (1811-1854)*

Cultivă un spirit recunoscător! Va fi ca o sărbătoare continuă pentru tine. Acestea nu sunt, sau nu ar trebui să fie, niște mici mersi-uri; toate ar trebui să fie mari pentru că, în mare parte, sunt nemeritate. O inimă recunoscătoare va găsi motive de mulțumire în orice, scoțând cât mai multe și din cele mai mici binecuvântări.

– *John Ross Macduff (1818-1895)*

Trebuie să ne reamintim în mod conștient toate bucuriile din călătoria noastră. Poate că ar trebui să ne notăm binecuvântările dintr-o zi. Apoi, odată ce începem, nu ne mai putem ori; nu există suficiente pixuri și hârtie în toată lumea.

– *George A. Buttrick (1892-1980)*

material și pentru că Dumnezeu poate să mă folosească în ciuda lipsurilor și incapacităților mele.

Cu ce mă ajută faptul că aplic astfel recunoștința? Ei bine, în primul rând îmi încurajează inima. Mă ajută să îmi concentrez atenția asupra lui Iisus și asupra scopului acestui proiect, valoarea lui și motivul pentru care îl desfășuram. Iar asta mi-a reînnoit speranța că, în ciuda dificultăților primei filmări, următoarele vor fi mai bune. Mi-a ajustat punctul de vedere și mi-a readus curajul.

Când a venit momentul următoarei filmări din serie, m-am rugat din tot sufletul să fie mai bine – și i-am mulțumit de asemenea lui Dumnezeu pentru binecuvântarea

acestui proiect și pentru calitățile pe care El mi le-a dat – și vă spun cu bucurie că filmarea a mers mult mai ușor și mai repede.

Ceva ce mă ajută să îmi cultiv atitudinea de recunoștință în viață este să țin un jurnal de mulțumiri. Îmi place fiindcă așa îmi amintește de ceea ce Dumnezeu a făcut deja pentru mine – toate bucuriile pe care le am în viață, rugăciunile ce și-au primit răspunsul, victoriile obținute, lucrurile pe care El le-a făcut în viețile celor dragi mie. Îmi amintește că Dumnezeu se implică în viața mea, ceea ce mă face să-L iubesc și să-I mulțumesc și mai mult.

Acum încerc să-i încurajez și pe alții să țină un jurnal de mul-

țumiri. Atunci vei observa cât de specială este fiecare zi și că lucrurile mici sunt și ele minunate. Când te oprești să le pui pe hârtie observi și alte lucruri și le apreciezi mai mult. Recunoștința pentru lucrurile bune aduce și alte lucruri bune.

PETER AMSTERDAM ȘI SOȚIA SA, MARIA FONTAINE, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ. POVEȘTILE LUI IISUS (*THE STORIES JESUS TOLD*) ESTE O SERIE DE ÎNREGISTRĂRI VIDEO DISPONIBILE GRATUIT PE [HTTP://DIRECTORS.TFIONLINE.COM/TAG/STORIES-JESUS-TOLD/](http://directors.tfionline.com/tag/stories-jesus-told/). ■

Tufa de iasomie

DE DINA ELLENS

MOARTEA FRATELUI MEU M-A LOVIT DIN GREU, poate fiindcă a fost foarte neașteptată. John a murit de infarct la doar 51 de ani. Până atunci părea că este în putere, sănătos, și în floarea vârstei, de aceea mi-a fost greu să accept această pierdere.

În copilărie am fost foarte apropiați și ne plăcea la amândoi natura și excursiile. Însă după facultate ne-am cam depărtat unul de altul. Eu m-am mutat în Asia de sud-est, unde aveam familie și predam în școală, în timp ce John a lucrat ca inginer în zona rurală din Montana.

Dar în ultimii ani reluasem legătura. Am vrut să-l vizitez dar am fost ocupată cu munca și cu responsabilitățile de familie și am tot amânat. Acum este prea târziu. John s-a dus – dintr-o dată! M-au copleșit regretele. *Dacă l-ași fi vizitat la timp!*

1. Matei 10:29-30

Într-o seară m-am rugat: „Dragă Doamne, dă-mi te rog un semn că John este bine”. Nu știu la ce mă așteptam, dar nu am primit nimic. Când m-am dus mai târziu la culcare m-am rugat pentru un vis bun dar când m-am trezit în dimineața următoare nu mi-am putut aminti nimic.

Pe atunci stăteam într-un apartament cu grădină. Chiar la ușă era o tufă de iasomie la care mă uitasem de vreo săptămână și tot așteptam să înflorească, iar în acea dimineață când am ieșit afară ceva mi-a atras atenția.

Pe tufa de iasomie era o singură floare albă, perfectă, înflorită! Florile de iasomie cresc de obicei în mici ciorchini și înfloresc toate odată și este foarte rar să înflorească o singură floare.

Dintr-o dată am simțit că *acesta* era semnul pe care l-am cerut de la Dumnezeu. A fost atât de clar și de definit de parcă aș fi auzit vocea lui

John spunându-mi: „Sunt bine!”. Dumnezeu a folosit iubirea mea de natură pentru a-mi da un semn care să fie important pentru mine.

Ție poate și se pare un lucru mic, însă mie mi-a reamintit de dragostea lui Dumnezeu. Grija Lui se arată și în cele mai mici detalii ale creației Sale și ale vieților noastre. „Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, niciuna din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați”.¹

Acum, ori de câte ori văd o tufă de iasomie și îi simt mirosul, îmi amintesc de acea dimineață. Nu mă mai întreb dacă John este bine. Știu că este și că într-o zi îl voi revedea.

DINA ELLENS TRĂIEȘTE ÎN WEST JAVA, INDONESIA, UNDE ESTE ACTIVĂ ÎN MUNCĂ VOLUNTARĂ. ■

REÎNPRINDE PĂRINTELE

DE ANNA PERLINI

NU ÎMI AMINTESC CÂND NE-AM ÎNTÂLNIT PENTRU PRIMA OARĂ; el era, parcă, tot timpul în preajmă în perioada copilăriei mele. Părinții îl invitau să vină cu noi în vacanțele de vară și să participe la toate evenimentele de familie. Obișnuiam să mergem la școală și să venim împreună – pe atunci eram destul de apropiați și vorbeam mult.

Când am crescut am început să mă simt deranjată de prezența lui și ca și cum aș fi fost obligată să stau cu el. Vroiam să-mi fac prieteni noi și să trăiesc experiențe noi, dar el era un lucru jenant din trecutul meu. În cele din urmă am decis că nu-l mai vreau prin preajmă și i-am spus că am nevoie de o pauză.

Nu îmi amintesc ce mi-a spus, dar îmi amintesc de durerea din ochii lui. A acceptat să-mi acorde niște spațiu și pentru un timp

m-am simțit eliberată, puteam în sfârșit să călătoresc singură, să-mi fac prieteni noi și să-mi fac amintiri care nu îl includeau și pe el. Din când în când îmi aminteam de el și mă întrebam oare cum o mai duce, dar încercam să evit să mă gândesc prea mult la asta. Mi-a fost bineînțeles greu să mă despart de el și m-am simțit puțin vinovată de cum au degenerat lucrurile între noi dar... ce să-i faci?

Odată am avut impresia că l-am văzut într-o mulțime. Altă dată m-am holbat puțin la un cerșetor de la colțul străzii fiindcă mi s-a părut că recunosc ceva în chipul lui.

Apoi, într-o zi, am fost cu niște prieteni să vedem un musical nou și, spre surprinderea mea, el era acolo – pe scenă! Nu știu cum dar nu am știut că devenise un superstar – și nu era vreo greșală, căci era chiar el acolo, cântând, dansând și fiind atât de cool! Era incredibil de fermecător și de atractiv, dar în același timp curajos, neconvențional și înțelegător.¹

Privind filmul am fost copleșită de tot felul de emoții, unele noi, altele pe care le-am recunoscut din perioada anterioară a vieții mele împreună cu el. *Se pare că nu l-am cunoscut așa de bine pe cât credeam. Sau m-am schimbat eu?*

Nu după mult timp ne-am reîntâlnit. Bucuria lui de a mă revedea și îmbrățișarea calduroasă și iubitoare au șters toate neînțelegerile din trecut și totul a prins dintr-o dată sens.

De atunci ne-am reînnoit relația și petrecem cât de mult timp putem împreună. Am început să gândesc din nou despre el că este cel mai distractiv, cel mai aventuros și cel mai tandru. Încă avem urcușuri și coborâșuri în relația noastră dar acum nu îmi mai pot imagina o viață fără prietenul meu cel mai bun, Iisus!

ANNA PERLINI ESTE COFONDATOARE A ORGANIZAȚIEI UMANITARE PER UN MONDO MIGLIORE,² ACTIVĂ ÎN BALCANI DIN 1995. ■

1. Jesus Christ Superstar (Iisus Hristos Superstar). Norman Jewison, Universal Picture, 1973

2. <http://www.perunmondomigliore.org>

UN OM ÎNTRE OAMENI

DE NYX MARTINEZ

PĂREA CA O MICĂ AȘEZARE – rânduri de clădiri identice de o parte și grădinițe de legume, bine îngrijite, de cealaltă. În depărtare se vedea un teren de baschet, iar mai departe, un vânzător de legume.

Urcam drumul de țară, în spațele tatălui meu, care vorbea cu niște oameni. Grupuri mici se adunau în jurul nostru când treceam. Se holbau la noi și șopteau între ei. Nu știam ce spun, dar continuam să merg mai departe, încercând să nu trădez semne de teamă.

Îmi era frică? Bineînțeles! Aveam 15 ani, iar aceștia nu erau oameni obișnuiți și nici nu era o așezare obișnuită. Aceasta era închisoarea națională, acolo unde oamenii sunt închiși și uitați.

1. Matei 25:34-36,40

Eu și tata am mers până am ajuns la o mică capelă. Câțiva erau deja adunați înăuntru, așezați pe bănci și așteptând un fel de spectacol. Era cald iar eu îmi doream să fiu acasă, să beau suc de portocale și să mă uit la televizor, decât să încerc să evit tensiunea momentului.

L-am ascultat pe tata vorbind deținuților. Fost marinar, iar acum consilier spiritual, tata putea conversa ușor cu oricine, de la politician la drogat, și ne-a învățat și pe noi, copiii lui, să facem la fel. Dar nu-i puteam înțelege pasiunea care-l împingea să viziteze închisoarea săptămânal.

Părinții mei erau mișcați de situația grea a altora. Familia noastră mare nu-și putea permite decât strictul necesar și câteva obiecte mici de lux, însă când mama și tata vedeau nevoile alto-

ra, încercau mereu să-i ajute. Tata vorbea despre construirea unei școli duminicale pentru copiii deținuților. El spunea că va încerca să organizeze diferite concursuri sportive și ateliere meșteșugărești. Orice ar fi făcut, tata încerca mereu să o facă mai bine. Dacă era vorba de muncă, muncea și mai din greu.

Tata se întoarsese spre mine și îmi făcu semn să vin în față: „Ajută-mă să cânt” mi-a spus el.

Am stat lângă el, în fața deținuților. Ei au tăcut cu toții, în așteptare. Tata și-a scos bătrâna lui chitară, și-a atârnat-o cu cureaua pe umăr și a căutat prin cartea de cântece până ce a dat de cântecul la care se gândise. Tata nu era un muzician prea talentat, dar asta nu conta așa de mult. Tot ce făcea, făcea cu suflet, și când erai lângă el, simțeai acest lucru. Câteva acorduri au rupt tăcerea. A început să cânte:

*Doamne, Dumnezeuule,
privesc și sunt uimit
De tot ce mâna
Ta a înfăptuit.
Văd stelele, aud
furtuna supărată,
Puterea Ta în
univers se arată. ...*

Atunci mi-a făcut semn din ochi. Am cântat refrenul împreună cu el, iar unii dintre bărbați mi-au urmat exemplul. Și-au închis ochii, ca și cum l-ar fi văzut înaintea lor pe acest Dumnezeu minunat și iubitor, care conduce întregul univers, dar în același timp dorește să fie în inima fiecărui om.

*Atunci sufletul meu îți cântă,
Mântuitorule, Doamne.
Ce mare ești, ce mare ești.*

Apoi tata le-a citit din Biblie despre acest Dumnezeu și despre o astfel de dragoste – o dragoste cu o putere așa de mare încât să ierte orice păcat și să iubească orice păcătos.

În acea zi l-am înțeles puțin mai bine pe tata. Am înțeles că se simțea chemat să umble printre acești proscriși așa cum a făcut Hristos cu mii de ani înaintea lui. Nu avea nici o importanță faptul că trecutul lor era condamnat,

iar viitorul neclar. Când îi privea, pe fiecare dintre ei, îi vedea ca pe niște ființe umane, creații unice și dragi lui Dumnezeu și dorea să le facă viața prezentă mai bună.

Anii au trecut. Cu timpul, multe din visele tatei au devenit realitate. A fost organizată liga sportivă; activitățile școlii duminicale erau conduse de către deținuții înșiși. Ca rezultat al muncii tenace a tatălui meu de a sensibiliza opinia publică la nevoile celor din închisoare a crescut și numărul sponsorizărilor. Eforturile aparent ne semnificative ale tatei au pornit un efect în lanț care a atins mii de inimi. Tatei i s-a dat permisiunea să intre în toate închisorile din țară și a călătorit în multe din aceste colțuri întunecate, continuându-și misiunea lui de a aduce speranță oamenilor. Dacă ar fi fost vreodată închis din cauza credinței sale, glumea tata, s-ar fi simțit ca acasă.

Gândindu-mă la viețile care s-au schimbat în bine ca rezultat

al ajutorului dat de părinții mei, oriunde s-au aflat ei, fie când o duceau bine, fie când aveau și ei nevoi, îmi amintește de un altcineva care a umblat printre oameni, Unul a cărui misiune, cu mult timp în urmă, a fost să aducă dragostea lui Dumnezeu în lume.

Iisus a spus: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine... Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unui din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut”.¹

NYX MARTINEZ ESTE REPORTER DE CĂLĂTORII ȘI PREZENTATOARE TV LA LIVING ASIA CHANNEL. URMĂREȘTE CĂLĂTORIILE EI PE WWW.NYXMARTINEZ.COM. ■

DUMNEZEU NU TE PĂRĂSEȘTE NICIODATĂ

DE JANET KLUCK

CU CEVA ANI ÎN URMĂ, pe când eram încă nouă în munca misionară voluntară, m-am confruntat cu o decizie importantă. Eram îngrijorată, îmi era teamă și m-am chinuit câteva zile bune cu acea decizie. În cele din urmă Dumnezeu mi-a răspuns dându-mi o ilustrare simplă.

Era imaginea unei fetițe care își ținea tatăl de mână în timp ce mergeau împreună. Tot timpul ei îi era frică și îi spunea tatei să o țină de mână: „Tati, *te rog* nu mă lăsa de mână!” Spunea asta din nou și din nou până când, în cele din urmă, tatăl se opri, îngenunche în fața ei

și o privi direct în ochi. Cu o voce fermă dar iubitoare i-a spus că nu o va lăsa *niciodată*, că atâta timp cât ea dorește să stea aproape de el, el o va călăuzi și va merge alături de ea.

Atunci am înțeles și eu ideea și am luat decizia respectivă. De atunci am mai avut de luat multe alte decizii importante dar ori de câte ori mă tem de consecințe, să nu fac vreo greșală, sau să nu o iau pe căi greșite, îmi amintesc de această ilustrare.

Viața este, bineînțeles, plină și de greșeli, iar uneori o luăm la dreapta când ar fi trebuit să o luăm la stânga și invers, însă putem întotdeauna să revenim lângă

Dumnezeu și să ne regăsim calea. El a promis să nu ne lase și să nu ne părăsească niciodată.¹

Pe cărările singuraticе, accidente, de munte, El este cu noi. Prin deșert, când suntem însetați și simțim uscăciunea vieții și ne întrebăm când (și dacă) vom găsi o oază, El ne aduce tot mai aproape cu fiecare pas. Când ne chinuim să ne croim calea prin mulțime și prin nebunia de zi cu zi a vieții și ne chinuim cu întrebări nesfârșite, cu oboseală și descurajare, El merge alături de noi și ne spune: *Sunt aici. Vorbește cu Mine. Spune-Mi tot ce se întâmplă.*

Și vom cădea, vom greși și vom încurca lucrurile – așa cum au greșit și mulți dintre ucenicii Lui și au căzut pe calea vieții lor. Va renunța El vreodată la noi?

Bineînțeles că nu. Nici nu-I trece prin mintea Lui iubitoare și iertătoare.

Atunci de ce ne îngrijorăm și ne temem? Indiferent de deciziile cu care m-am confruntat sau oricât de copleșitoare mi s-au părut ele, pot spune sincer că nu am regretat niciodată că L-am ținut pe El de mână!

JANET KLUCK ESTE BLOGGER ȘI MAMĂ A 10 COPII ȘI TRĂIEȘTE ÎN SUA. ■

1. Vezi Evrei 13:5.

REZERVAT PENTRU EL

DE VIRGINIA BRANDT BERG, ADAPTAT

UNII DINTRE CEI MAI SINGURI OAMENI SUNT, de fapt, cei înconjurați de alți oameni dar care simt că nimeni nu-i înțelege. – Adică nu îi înțelege așa cum sunt cu adevărat. Ei tânjesc după cineva care să le împărtășească interesele și problemele, să îi înțeleagă. Dar este adevărat că nici chiar partenerul de viață, sau prietenul cel mai apropiat, nu te cunoaște cu adevărat, nu te înțelege complet, deoarece în fiecare viață există o ușă sau două închise prin care nu poți intra decât tu.

De ce avem această dorință profundă pentru înțelegere? De ce există această tânjire intensă să avem pe cineva cu care să ne împărtășim bucuriile și triumfurile, durerile și eșecurile? Realitatea este, de fapt, că, atunci când suntem pe culmile fericirii nu

există nimeni care să poată simți exact ca noi, sau când suntem în adâncurile durerii, unele lacrimi ne curg întotdeauna în singurătate. De ce?

Dumnezeu te-a creat pentru Sine și știe că tocmai acest sentiment de izolare, de a nu fi înțeles, te va apropia de El. Dumnezeu Însuși este răspunsul și împlinirea. Și doar atunci când El îți împlinește acea dorință vei fi cu adevărat satisfăcut. El te-a făcut astfel, El te-a făcut pentru Sine și doar atunci când El îți va umple viața vei fi eliberat de acel sentiment de singurătate. El a pus un mic semn pe inima ta pe care scrie: „Rezervat pentru Mine”. El știe că atunci când nu găsim înțelegere umană o căutăm în sfera divinului.

Dumnezeu este suficient de mare ca să umple orice suflet, iar El este tovarășia completă, prietenul perfect și ideal. Această lipsă pe care fiecare dintre noi o simțim la un moment

dat, această insuficiență, este nevoia de Dumnezeu. El, cel care ne-a creat, este singurul care poate umple fiecare colțșor al vieții noastre. Nu trebuie să ne simțim singuri niciodată. Iisus a spus: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi, și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele”.¹ Lașă-L să intre în inima ta singuratică și să pună stăpânire pe ea și atunci vei putea spune, precum Iisus: „nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine”.²

VIRGINIA BRANDT BERG (1886-1968) A FOST EVANGHELISTĂ ȘI SCRITOARE AMERICANĂ. ■

Poți veni la Fiul lui Dumnezeu atunci când te simți singur rugându-te această rugăciune simplă: „Îți mulțumesc Iisus pentru dragostea Ta și pentru că m-ai salvat. Te rog să intri în viața mea și să mă însoțești pe drumul vieții mele”.

1. Evrei 13:5; Matei 28:20

2. Ioan 16:32

Caleidoscopul iubirii lui Dumnezeu

SUBIECTE DE MEDITAȚIE

Dragostea este precum un râu. Uneori curge mai puternic și are apă din abundență. Alteori deabia curge și vezi cum saltă peste pietre. Dar chiar și atunci când dragostea seacă și își pierde cursul și stă aproape goală pe fundul nămolos, mai are de unde să vină din nou.

Ne reamintim cum Iisus a iubit, cum a iertat și cum le-a arătat oamenilor că Îi pasă de ei. Folosindu-L pe Iisus ca sursă a iubirii putem reumple râul. Viața își găsește o dimensiune nouă în Hristos Iisus. El este o autoritate în materie de iubire. Iisus iubește atunci când este greu de iubit. El iubește atunci când iubirea este respinsă. El iubește și când nu prea are sens să iubești. Iisus iubește și atunci când alții renunță. Iisus iubește și atunci când alții sunt urâți. Iisus iubește și când alții sunt reci. Iisus iubește și când alții nu merită.

Și când simțim că dragostea a secat, apelăm la El și învățăm să iubim din nou. – *Autor necunoscut*

Nimic din ce ai face nu L-ar putea determina pe Dumnezeu să te iubească mai mult decât o face chiar acum: nici realizările mai mari, nici o frumusețe mai mare, nici o recunoaștere mai largă, nici chiar un nivel mai ridicat de spiritualitate și de ascultare. Nimic din ce ai face vreodată nu L-ar putea determina pe Dumnezeu să te iubească mai puțin: nici un păcat, nici un eșec, nici un sentiment de vinovăție, nici un regret.

– *John Ortberg (n. 1957)*

Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foamea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Iisus Hristos, Domnul nostru.

– *Romani 8:35,37-39*

Dragostea lui Dumnezeu este una din marile realități ale universului, un stâlp care susține speranța întregii lumi. Însă este și un lucru personal și intim. Dumnezeu nu iubește populații, ci indivizi. El nu iubește masele, ci oamenii. El ne iubește cu o dragoste imensă, care nu are nici început și nici sfârșit. – *A. W. Tozer (1897-1963)*

Dragostea lui Dumnezeu reflectă absoluturile Sale eterne. Dragostea lui Dumnezeu este eternă, așa cum este și El: mai durabilă decât timpul, mai largă și mai adâncă decât dimensiunile incalculabile ale cosmosului. După cum ne-a spus El: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea mea”.¹

– *David Jeremiah (n. 1941)* ■

VEDERE

din

VERONA

DE ANNA PERLINI

EU M-AM NĂSCUT ÎN ORAȘUL LUI ROMEO ȘI AL JULIETEI. În fiecare zi în drum spre școală treceam pe lângă faimosul balcon de unde Shakespeare a scris că Julieta își chema iubitul și unde el s-a urcat odată ținându-se de coșițele ei lungi de păr. Recent am revenit în Verona, în nordul Italiei, și am trecut din nou pe acolo – însă din cauza mulțimii de turiști mi-a fost aproape imposibil să mă apropiez de faimosul balcon. Am observat că pereții erau plini de semnături și se pare că primăria trebuie să-i retencuiască în mod regulat, pentru ca și alți turiști să aibă șansa de a-și scrie numele pe ei. Pe acea stradă erau numeroase magazine ce vindeau suveniruri cu tema iubirii.

Nu știu ce ar gândi Shakespeare despre modul în care povestea sa a fost reimaginată și adaptată de nenumărate ori. Însă un lucru este sigur, că nu a fost niciodată mai faimoasă pentru că, de exemplu, ori de câte ori sunt întrebată de unde sunt, răspunsul meu provoacă zâmbete și priviri visătoare: *Romeo și Julieta*.

Când eram adolescentă, am fost și eu atrasă de povestea tragică a lui Romeo și a Julietei și câțiva ani la

rând am tânjit în secret ca și Romeo al meu să vină și să îmi împlinească toate dorințele, însă viața – și 38 de ani de căsnicie, cu suișurile și coborâșurile ei – m-au învățat multe lecții.

Recent am dat peste un citat grozav: „Există o mare diferență între a te îndrăgosti de cineva și a iubi pe cineva. A te îndrăgosti se întâmplă pur și simplu. Dar ca să iubești pe cineva cu adevărat trebuie să transpiri, să suferi, să râzi, să stai treaz, să dăruiești din tine. Dragostea adevărată nu vine de la sine. Dragostea adevărată trebuie să ți-o cultivi singur”.¹

Ori cât de mult iubesc poveștile romantice am învățat că dragostea adevărată este cu totul diferită. Ea rezistă testului timpului, este despre a dăru și nu despre a primi și este, mai presus de orice, un angajament. Înapoi la Shakespeare: „Cursul iubirii adevărate nu este niciodată lin”.² O adevărată provocare.

ANNA PERLINI ESTE COFONDATOARE A ORGANIZAȚIEI UMANITARE PER UN MONDO MIGLIORE,³ ACTIVĂ ÎN BALCANI DIN 1995. ■

1. F. Roversi

2. *Visul unei nopți de vară*

3. <http://www.perunmondomigliore.org>

Fetița mea

DE BETH JORDAN

DUPĂ CUM PROBABIL MULTE MĂMICI LA PRIMUL COPIL POT SPUNE, nimic nu este mai interesant pentru mine decât să-mi observ fetița. Expresia feței ei, bucuria ochilor ei, curiozitatea ei – aproape orice face provoacă în mine acea dragoste maternă. Și, într-o zi minunată, am realizat că tot așa și Iisus, în dragostea Lui necondiționată, mă privește pe mine.

Privind-o pe Ashley Elle a mea stând în capul patului și uitându-se la mine cu ochiișorii ei albaștri strălucitori, numai zâmbete, m-am gândit: *Cum aș putea să n-o iubesc? Bineînțeles că la cele șase luni ale ei este la fel de activă ca un câțeluș, uneori face mizerie, se supără, se scoală în mijlocul nopții și vrea de mâncare când eu nu vreau altceva decât să dorm, dar, indiferent de ce face, nu pot să n-o iubesc și să n-am grijă de ea!*

Apoi mi-am amintit de ziua

precedentă, când m-am simțit la pământ și departe de Dumnezeu. Făcusem atâtea greșeli! Cu siguranță că Dumnezeu nu mă mai iubea – sau cel puțin așa mi se părea mie. Dar când am privit în ochii bebelușului meu, El mi-a vorbit: *„Cum pot să nu te iubesc? De ce aș dori să nu mai am grijă de tine? Tu ești bucuria inimii Mele. Desigur, nu ești perfectă și uneori incurci lucrurile, dar toate sunt parte din procesul de maturizare. Dragostea Mea pentru tine este constantă și neschimbată. Și, nu-ți fă griji, căci tu vei fi totdeauna fetița Mea!”*

BETH JORDAN TRĂIEȘTE ÎN INDIA ÎMPREUNĂ CU SOȚUL EI ȘI CEI DOI COPII AI LOR. EI SUNT FONDATORII ORGANIZAȚIEI PLACE FOR CHANGE, CARE COORDONEAZĂ PROGRAME VOLUNTARE ÎN INDIA, NEPAL ȘI TAILANDA. ■

Dacă cineva simte nevoia de ceva măreț, ceva infinit, ceva care să-l ajute să conștientizeze prezența lui Dumnezeu, nu trebuie să meargă prea departe. Cred că văd ceva mai profund, mai infinit și mai etern decât oceanul în expresia din ochii unui bebeluș trezindu-se de dimineată gângurind sau râzând pentru că simte soarele strălucindu-i pe pătuț.

– Vincent van Gogh (1853-1890)

Copiii tăi sunt cel mai mare dar pe care ți-l va da Dumnezeu vreodată, iar sufletele lor sunt cea mai mare responsabilitate pe care El ți-o va încredința. Petrece timp cu ei, învață-i să aibă încredere în Dumnezeu. Fii un om în care ei pot avea încredere. La bătrânețe nimic altceva nu va conta mai mult.

– Lisa Wingate

BRATE ÎN JURUL MEU

Momente de liniște
DE ABI MAY

FERICIREA ESTE COMPUSĂ DIN MULTE LUCRURI: din zâmbetul copilului, din strălucirile aurii ale soarelui de dimineață, din îmbrățișarea călduroasă a unui om drag, sănătate după boală. Însă asemenea fericire este tranzitorie: un copil nu zâmbește tot timpul, soarele de dimineață s-ar putea să fie acoperit de nori negri, o persoană dragă ne părăsește, boala s-ar putea să nu treacă. Există și o altfel de fericire, mai profundă și pentru totdeauna, iar aceasta este fericirea care ne vine în inimă atunci când înțelegem profunzimea, adâncimea și înălțimea iubirii lui Dumnezeu pentru noi, o iubire întrupată în Fiul Său, Iisus.

Când Îl găsești pe Iisus îți dai seama că independent de slăbiciunile tale, independent de incapacitățile tale, independent de dispararea ta există o putere din care te poți reîncărca, o speranță pe care te

poți sprijini și o dragoste de care te poți bucura. Într-adevăr „ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul” – *Psalmul 144:15*

Dumnezeul cel Veșnic este un loc de adăpost și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare. – *Deuteronom 33:27*

Priviți dragostea lui Dumnezeu. În toți anii care au trecut dragostea Lui nu a dat greș niciodată. Când am căzut ne-a ridicat; când ne-am rătăcit ne-a chemat; când am leșinat ne-a revitalizat; când am păcătuit ne-a iertat; când am plăns ne-a mângâiat. În acele clipe de agonie, de îndoială și de disperare, ne-a fost tot ce era necesar.

– *Reverendul Canon Money, adaptat*

Ajută-ne să nu uităm niciodată de dragostea ta, ci să o păstrăm cu

noi orice am face, fie că dormim sau că suntem treji, fie că trăim sau că murim, sau că înviem pentru viața de apoi. Căci dragostea Ta este viața veșnică și odihna veșnică. Să nu lăsăm flacăra ei să se stingă din inimile noastre; să o lăsăm să strălucească și să lumineze, până când și sufletele noastre vor străluci în întregime și vor lumina cu lumina și cu căldura ei. – *Rugăciunea lui Johann Arndt (1551-1621), adaptat*

ABI MAY ESTE SCRITOARE
INDEPENDENTĂ ȘI PROFESOARĂ
ÎN MAREA BRITANIE.

VIZITEAZĂ SITE-UL EI WWW.
ABI.MAYIHELP.CO.UK. ACEST
ARTICOL ESTE EXTRAS DIN
VOLUMUL EI DE DEVOȚIUNE
ZILNICĂ INTITULAT MOMENTE
DE DIMINEAȚĂ (MOMENTS IN
THE MORNING), DISPONIBILĂ PE
WWW.AMAZON.CO.UK. ■

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

ÎNCEARCĂ-MĂ

Dacă nu Mă cunoști încă atunci vreau să îți fac o propunere: decât să încerci să Mă înțelegi de ce nu Mi-ai da mai bine o șansă ca să-ți arăt adevărul? Nu vorbesc aici doar despre bine și rău, sau despre sfaturi bune, ci despre adevărul supranatural. Minteă umană nu Mă poate înțelege în întregime. Trebuie să cauți și să înțelegi cu inima. De ce nu te-ai convinge singur că sunt real și că sunt „calea, adevărul și viața”, după cum le-am spus primilor Mei ucenici?¹ De ce nu M-ai pune la încercare? Acceptă dragostea și prezența Mea în viața ta, iar apoi privește ce pot face pentru tine.

Aș putea fi cel mai apropiat prieten și confident. Odată ce M-ai chemat în viața ta, Eu nu te voi părăsi. Este un angajament solemn! Te voi iubi și voi avea mereu grijă de tine în ciuda tuturor lucrurilor, inclusiv a greșelilor și a dezamăgirilor tale.

Odată ce ai stabilit legătura personală cu Mine și trăiești după ceea ce am arătat în Biblie – în special în Evanghелиi – vei descoperii adevăruri pure, dătătoare de viață. În acea carte există un mesaj special de la Mine pentru tine.

Tot ce trebuie să faci ca să începi să primești ceea ce Eu am să-ți ofer este să-ți deschizi inima și să Mă inviți înăuntru.

1. Vezi Ioan 14:6.